

Till en gammal knarkare

Cornelis Vreeswijk

In kom en gammal knarkare på Klara Polisstation
hans skor var våta och hans ögon kalla
Och när han skulle tala fick han inte fram en ton
så han kunde varken sjunga eller tjalla

Vi la honom i en ensamcell: hans säng var våt av blod
Så småningom gick han in och ut som barn i huset
En vacker dag dök han plötsligt upp med ett brev och på brevet stod:
"Jag offrar mina]skor för det grönaljuset..."

Men jag öppnade brevet och jag läste som så:
"Hej Bröder, lyssna nu till min historia
En gång var jag en vacker prins och lycklig som få
Min faders stolthet! Och min moders gloria

En vacker dag emellertid, tog jag min första sil
Då öppnades min ögon och jag skåda'
bland alla stackars jävlarna som åker runt i bil
och bor och dör och äter i en låda

Så jag gav bort min arvedel till första bästa svin
som sprang iväg och köpte sig en fylla
Och jag bytte bort mitt vackra slott mot amfetamin
som jag hade i små kapslar i min hylla

Min fader dog av vrede och min moder dog av gråt
och jag blev hatad utav mina bröder
men jag gav väl fan i detta och jag gnolade en låt
där ja bodde i en svinkvart på Söder

Det sista som jag bytte bort det var min vackra röst
mot Adams äpple. Och för fagra Eva
Och lade mig att vila mellan två kvinnobröst
för jag var trött, jag ville inte leva"

Här slutade brevet och intet öga torrt
och kommissarien röt: "Nå, för satan
Släpp ut den fan ur cellen! Och se till att ha kommer bort!"
Så där låg vår knarkare på gatan

Då ljöd en röst från himmelen så klar och så ren:
"Låt alla era skenkänslor fara
Ty denna vackra prins han gav bort allt vackert sken
därför skall han evinnerligen vara!"

Man trodde ju Gud fader här i vår stad
ej skulle bli tillstädes. Trodde du ja
Men femti gamla knarkare som han stod i en rad
och stampade och skrek: "Halleluja!"

Och fyra ljuva änglar tog hjärtat ur hans kropp
och la det i en plastpåse med hans spruta
Och sedan steg dom sakta mot Himmelen opp
Och nu är klockan mycket, dags att sluta